

אמנות

"כל חיי הערצתי ציירים שתיארו סקס. זה לא התחיל עם 'גריינדר'"

דורון לנגברג. "אני מעדיף לצייר אנשים שאני מכיר באופן אישי" צילום: ניר אריאלי

הציורים של דורון לנגברג מתארים סצינות מפורשות של מיניות קווירית. עם תערוכה קבוצתית בהשתתפות במוזיאון ה"פריק" במנהטן, הוא מסביר למה הבוטות היא חלק מהאמירה האמנותית שלו ואיך הוא שומר על גבולות כשהוא מתעד אקט מיני

[אופיר חובב](#) [לעקוב](#)

20 בנובמבר 2021

מבעד לאדי החום הסגולים אפשר להבחין במישהו שצף באמבטיה. אגלי הזיעה שלו מתמזגים עם המים ויוצרים אדוות קטנות. גם אם יש רצון מסוים להימלט החוצה כדי לא להפריע לו, נדמה שמישהו בירכתי הציור סגר את דלת חדר האמבטיה ואין ברירה אלא להמשיך ולהציץ.

ציורים אחרים של דורון לנגברג, שברבים מהם מתוארות סצנות מיניות קוויריות הכוללות אוננות, חדירה ואורגזמה — הם אינטימיים במפגיע. גם כשהוא מצייר סיטואציות פחות מיניות, הצבעים העמוקים והקומפוזיציות הסגורות כמו כופים על הצופה להידחף בכוח אל

עמדת הצצה פרברטית שסוגרת עליו ומונעת ממנו להימלט. אין מוצא. אלא רק להמשיך ולהציץ.

Courtesy the artist and Victoria: צילום: 2021, **שמן על בד, Carlos and John Arthur**

Courtesy the artist and Victoria: צילום: 2020, **שמן על בד, Fouad**

להבדיל מהציורים שלו, לנגברג, שאיתו אני משוחחת בזום, עושה רושם של בחור חביב ומעט ביישן הקנאי לפרטיותו. הוא מסתייג מכמה שאלות שממסגרות את העבודות שלו כבוטות וכמתריסות, וחשוב לו להדגיש שמאחורי הדימויים הבוטים עומדת, מבחינתו, רגישות ועדינות לצבע וקו, שמייצרת את החוויה החושנית של הציור.

Courtesy the artist and Victoria: צילום: 2020, **שמן על בד, Lovers 2**

Victori/ צילום: באדיבות האמן 2021, **שמן על בד, Brothers**

"מערכת היחסים שלי עם האלמנט המתריס של העבודות היא מאוד קונפליקטואלית", הוא אומר. "מצד אחד, אני לא מעוניין להתריס ולא רוצה שהעבודות שלי יתקבלו כדבר פוגעני. הן לא כאלה עבורי. מצד שני, קשה למוזיאונים לעכל אותן, ובכל פעם שאני מעלה פוסט לאינסטגרם עם דימוי מיני יותר אז יורדים לי איזה מאה עוקבים. זה סוג של הקרבה שאני עושה — להתעקש שלא לצנזר ולהיות כן עם עצמי. זה חשוב לי מבחינה אידיאולוגית, כדי שאנשים אחרים יוכלו למצוא את עצמם מיוצגים גם הם.

**"אני לא רוצה שהעבודות שלי יתקבלו כדבר פוגעני.
מצד שני, קשה למוזיאונים לעכל אותן, ובכל פעם
שאני מעלה פוסט לאינסטגרם עם דימוי מיני יותר,
יורדים לי איזה מאה עוקבים"**

"כל חיי הערצתי ציירים קלאסיים, [קורבה](#) ו[דלקרואה](#) למשל, שתיארו סקס. זה דבר בסיסי ומהותי שלא התחיל עם 'גריינדר'. אחרי אלפי שנים של קאנוניזציה של דימויים סטרייטים אני רוצה לעשות את מה

שהם עשו — לדבר על רגשות ותשוקות לצד נושאים אוניברסליים יותר דרך הצגה של מיניות קווירית".

חובה להתריס

לנגברג, בן 36, נולד וגדל במושבה יקנעם. לאחר השירות הצבאי עבר לניו יורק והשלים לימודי תואר ראשון באמנות באוניברסיטת פילדלפיה ולימודי תואר שני באמנות בייל. כיום הוא מתגורר עם בן זוגו באפר איסט סייד בניו יורק. בתחילת החודש נסגרה תערוכת יחיד שלו בגלריה "ויקטוריה-מירו" הלונדונית המייצגת אותו, לצד אמנים כמו יאיוי קוסאמה, כריס אופילי, ויליאם אגלסטון, פטר דויג ואחרים.

בימים אלו הוא מציג בתערוכה קבוצתית, Living Histories: Queer Views and Old Masters, במוזיאון "פריק" במנהטן. במסגרת התערוכה, שתימשך עד ינואר 2022, לנגברג ואמנים קווירים נוספים כסלמאן טור, ג'נה גריבון וטויין אוג'יה אודוטולה מתכתבים בעבודותיהם עם ציורים איקוניים מתוך אוסף המוזיאון, תוך שהם מדגישים היבטים של מגדר ושל זהות קווירית שנעדרו ממנו עד כה.

"לאורך אלפי שנים היה למיניות סטרייטית החופש להיות סוג של קולב לכל נושא שבעולם. הפרדיגמה היא גברים שמשתמשים בדימויים של נשים כדי לייצג נושאים פוליטיים ורגשיים", אומר לנגברג. "עבורי, החוויה של המיניות היא רחבה, עשירה ומרובדת לא פחות מזו של אמן סטרייט, אבל בעבודות שלי אני מרגיש חובה להתריס נגד הציפייה שחוויה קווירית היא משהו נקי וסטריילי שדומה לחוויה הסטרייטית. אפשר להראות מיניות קווירית בלי חורי תחת ואיברי מין, אבל אני רוצה דווקא להתעקש על הבוטות כי יש רצון לא לראות את הדברים האלה.

"היתה פעם אחת שבה הייתי נוכח ממש בתוך אקט מיני. זו הייתה חוויה מדהימה שהצריכה ממני לצייר מהר — לקלוט את הגופים שזזים, לשים לב לתווי הפנים, אבל אני נוכח־נפקד"

Brice, **שמן על בד, 2020** צילום: Courtesy the artist and Victoria

Zach and Craig 2, **שמן על בד, 2019** צילום: Courtesy the artist and Victoria

Sleeping 1, **שמן על בד, 2020** צילום: Courtesy the artist and Victoria

"זו הפעם הראשונה בהיסטוריה של ה'פריק' שהאוסף נפתח ומציג גם אמנות עכשווית. לאוצר, זאבייר פ. סולומון, קוויר בעצמו, היה חשוב להציג אמנים עכשוויים שמתעסקים בנושאים שלא היו קיימים ב'פריק' וגם לא היו חלק משיח האמנות עד עכשיו. זה מהדהד גם בשיח האמנות האמריקאי, שמתחיל להשתנות ולהיפתח. ההתעקשות האמריקאית על גיוון נתפשת אולי כמלאכותית לפעמים, אבל אני חושב שהיא חשובה ובאה לטפל בבעיה אמיתית. רוב האנשים שאוצרים תערוכות, גם כאלה שעוסקות באמנות קווירית, הם גברים לבנים סיסג'נדרים, וגם העבודות שהם בוחרים הן כאלה. הרבה יותר קל לגשת לאנשים שדומים לך. אם אני נכלל בתוך אמנות קווירית היום אז חשוב לי שלצדי יהיו גם אמנים טרנסים ושחורים. זה חשוב שהעבודות יוצגו במגוון קונטקסטים".

בתערוכה מציג לנגברג, לצד דיוקנו של סר תומס מור שצייר הולביין, את הפורטרט Lover, שבדומה לזה של הולביין, צויר מהתבוננות ממושכת במושא הציור, המודל. ללנגברג חשוב להדגיש שהוא מצייר מודלים שהוא מכיר באופן אישי.

"אני מאוד מקפיד לצייר חברים שלי. אני אף פעם לא לוקח פריימים מתוך סרטי פורנו", הוא אומר. "אני רואה את זה כחוויה אישית שאני עובר יחד עם המודלים שלי, והיא זו שמאפשרת לי להחליט החלטות חשובות כמו גודל הקומפוזיציה או בחירת נקודת המבט של הציור. זה תהליך מאוד אינטימי שמצריך פתיחות, אמון וקרבה, כי אני בעצם נוכח בסיטואציות מאוד פרטיות ואינטימיות".

לאורך השיחה הוא חוזר שוב ושוב על כך שחשוב לו שהמודלים שלו ירגישו בנוח. "כל התהליך מלווה בתקשורת פתוחה וכנה ביני לבינם", הוא אומר. "אנחנו נפגשים לפני ואחרי הציור. אני אף פעם לא נעלם וחשוב לי לתקשר את התהליך מולם כדי שירגישו בנוח".

Bathrr, שמן על בד, 2021 צילום: באדיבות האמן / Victori

Friends 2, שמן על בד, 2021 צילום: באדיבות האמן / Victori

יש לך כללים אתיים מסוימים? איך שומרים על גבולות ברורים גם בסיטואציות אינטימיות שבהן הגבולות מטושטשים ממילא?

"זה לא שיש מערכת כללים אתית מסודרת שתתווה את החוויה — זה נכון גם לגבי פורטרט, ולא דווקא פורטרט עירום — אבל כן חשוב לשמור על מערכת של אמון וכבוד שתייצר תוצאה שבסופו של דבר כולם ישמחו בה. באופן כללי, כשאתה מצייר אנשים קרובים אז יש שאלות שעולות בנוגע לגבולות או לרמת הנוחות והפתיחות שלהם מולי. מהסיבה הזו אני גם לא עובד עם מודלים אף פעם. אלא עם אנשים שיש לי מערכת יחסים קרובה איתם, אבל אנחנו לא מותחים את הגבולות.

"היתה פעם אחת שבה הייתי נוכח ממש בתוך אקט מיני. זו היתה חוויה מדהימה שהצריכה ממני לצייר מהר — לקלוט את הגופים שזזים, לשים לב לתווי הפנים, אבל אני נוכח־נפקד. אני מגיע עם הקנבס שלי ומצייר אותם בקטן ובקווים כלליים, לפעמים גם מצלם כמה תמונות כדי לצרוב את החוויה המשותפת הזו, ואחר כך אני ממשיך לעבוד על הציור בסטודיו שלי. הרבה אנשים ממש מזמינים את האינטראקציה הזו איתי. זה גורם להם להרגיש נראים, ובדרך כלל זו חוויה חיובית, אבל קרה לי בעבר שחבר הרגיש לא בנוח עם ציור וכתוצאה מכך מחקתי אותו מעמוד האינסטגרם שלי".

נראה שגל המי טו שוטף עכשיו גם את הקהילה הגאה. יש לזה ביטוי סביבך? אתה חווית חוויות לא נעימות?

"בקהילה הגאה יש אולי תחושה מתירנית ומשוחררת יותר, כאילו יומיומית ואגבית, שבמסגרתה אפשר כביכול לנהוג באופן מטריד ואלים. אני מניח שכולנו חוונו דברים מגברים בעמדות כוח, כאלה שהרגישו בנוח לאיים על אנשים בעמדה נחותה יותר רק כי היה להם קל לעשות את זה. יחד עם זאת, לא חוויתי בעצמי חוויה שהותירה אותי עם טראומה. מתוך זה שאני מכיר את הקהילה ויש לי מודעות

גבוהה לנושא הזה אני חושב שאין מקום לאלימות ואין מקום לניצול.
אני מנסה להיות קשוב לאדם שעומד מולי ולעולם הרגשי שלו, זו
המהות של העבודה שלי כצייר.

In my lap, שמן על בד, 2020 צילום: באדיבות האמן / Victori

"הפעם ההיא שבה חבר שלי הרגיש שלא בנוח היתה מטלטלת עבורי.
לא רציתי שהוא ירגיש שהוא חווה ניצול. אין ספק שכשעוסקים
בנושאים מיניים אז המודעות צריכה להיות גבוהה יותר, ועד כה אני
חושב שהבחירה לעבוד עם אנשים שסומכים עליי ואני עליהם היא
בחירה אפקטיבית. באופן כללי, היום אפשר לומר שהמצב שונה.
תנועת מי טו ו־Black Lives Matter והאופן שבו יש סולידריות
ותחושת הזדהות בין קוויירים לבין מיעוטים אחרים — הביאו לכך שיש
פחות ופחות לגיטימציה להתנהג באופן לא הוגן. העולם היום כבר
נראה אחרת".

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו
מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר
האיכותי בישראל
© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ